

Rawensbrück.

Szám: 92.215.

J E G Y Z Ö K Ö N Y V .

felvételt Budapesten, 1945 július 16.-án a "REGO" Deportál-
takat Gondozó Országos Bizottság központ helyiségében, VII.,
Bethlen tér 2.

Név:
Született: Budapest, 1893.jan.26.
Foglalkozása: Háztartásbeli,
Utolsó lakhelye: Budapest,
Gettó: Svájci védett ház,
Táborok: Rawensbrück 1944.dec.10 - 1945.febr.16.
Pennig febr.20 - április 16.

Fentnevezett előadja a következőket:

Budapesten laktam, ahol a férjemnek jólmenő orvosi rendelő-
je volt. A férjemet 1944 szept. sáncmunkára vitték, én meg
beköltöztem egy svájci védett házba, hogy a deportálástól men-
tesítsem magam. 1944.dec. 1.-én nyilasok megszállták a házat,
elvittek minket a Feleki tér 6 sz.házba, ott kifosztottak és
csak a legszükségesebb dolgokat hagyták meg és egyenesen a
Józsefvárosi pályaudvarra vittek, ahol bewaggoniroztak. 9 napig
utaztunk és az alatt egyszer kaptunk egy kis meleg ételt, volt
nálam egy kis dió és egy kevés cukor, azzal táplálkoztam.

9 napi fáradságos ut után érkeztünk késő éjszaka Rawensbrück-
be. A hegyen Zeltekbe laktunk, mindentünket elvették, csak egy
szál ruhában maradtunk. Hajnali 1/3 -kor ébredtő volt, utána
Appelt álltunk, aztán kimentünk a hegyekre homokot lapátolni.
Az SS őrség nagyon rossz volt, hajtottak és vertek a munkánál.
Az első 12 napban a pusztán tóglákon feküdtek, hideg volt, a
Zeltek teteje ponyvával volt fedve és mikor jött egy német bi-
zottság, akkor ágyakat hoztak. 2200 -an szorongtunk egy szűk
helyen. A lábam lefagyott, volt egy Wanda nevű Aufsücherinünk,
mikor megmutattam neki, hogy ilyen lábbakkal nem tudok kijárni
dolgozni, jól felpofozott. Mindig azon volt, hogy minél többen
pusztuljunk el és állandóan a krematoriumot emlegette előttünk.
Nagyon le voltam gyengülve, 35 kg.-ra lefogytam, láttam, hogy
naponta halnak meg az emberek és éreztem, hogy sokáig én sem
birom.

2112
-2-
GREGGOS ZEDŐ MALLÁSI
ÉS TÖRÉNÉTI GYÓGYMÉNY
Budapest, VII. Síp ut. 12.

Egyik nap fürdőbe vittek és utána orvosi vizit volt. Megtudta az SS.orvos, hogy orvos felesége vagyok, nagyon megsajnálta, hogy ilyen állapotban lát és megkérdezte akarok -e gyárba menni én persze azt mondtam, hogy igen, mert nem akartam beteg ottmaradni. Így egyik nap beosztottak munkástransportba és továbbvittek gyalog Pennigbe.

Pennigbe már jobb volt valamivel a helyzetünk. Bár ott is suhogott sokszor a gummibot, mégis meg volt a tisztálkodási lehetőség, ki lehetett menni a blockokból, úgy hogy inkább éreztük, hogy emberek vagyunk. Az előző helyen nem tudtunk tisztálkodni, ott nagyon el voltunk tetvesedve. Egy repülőgépgyárba jártunk dolgozni, 4 km.-es ut vezetett a Lagerből a munkahelyre. Az utat gyalog tettük meg naponta és 18 bajtársunk úgy halt meg, hogy nem bírták a fájós lábukkal az utat naponta megtenni és az SS -ek agyonlőtték.

1945.április 16.-án evakuált a Lager, mert az amerikaiak közeledtek. Gyalog elhajtottak az az órség egyenként lemaradt, úgy hogy mire Kemnitzbe értünk, azt vettük észre, hogy egyedül vagyunk. 1 -2 napig pajtáiban húzódtunk meg, egy alkalommal bombatámadás volt és 1 bajtársunk a légnyomástól megjalt. Az amerikaiak szabadítottak fel. Még 5 hétig voltunk ott, mikor egészségi állapotunk kissé helyreállt, hazaindultunk.

Az uramat és fiamat nem találtam otthon, a lakásomat teljesen kifosztva találtam és itt állok a valamikor dús gazdag orvos felesége, teljesen szegényen, elhagyottan fillér nélkül. A "DEGOB" -nál ígéretet kaptam, hogy elhelyeznek és igyekeznek segíteni corsomon.

A jegyzőkönyvet felvette:

Reiner Józsefné.

Reiner Józsefné

